

ΣΥΝΑΡΜΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.00

ΣΥΝΑΡΜΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΗΝ ΕΚΣΤΟΥ ΦΥΛΑΧ

ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

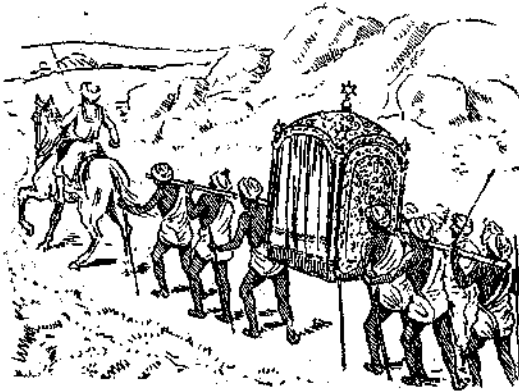
ΑΘΗΝΑΙ | ΙΟΥΛΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 49

Η ΓΟΥΛΓΑ ΚΑΙ Η ΧΑΝΔΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου).

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτο ὅτι ἦσαν καὶ οἱ δύο τους τόσο ὁμορφες καὶ ὁμοῖες ὅπου δὲν ἤμπορούσε κανένας νὰ διακρίνη εὐκόλα ποία ἦτο ἢ μία καὶ ποία ἢ ἄλλη. Μόνον ἡ Γούλγα ἦτο ὑψηλότερη.

Καὶ ἀφοῦ ἔβαλαν τὴν Χάνδρα μέσα εἰς ἓνα Ἰνδικὸ φορτίον, τοὺς διέταξε τὸ βασιλόπουλο νὰ τὸ ἀκολουθήσουν.

Ἐνα πρωὶ πού ἡ Γούλγα εἶχαν ὑπάγει μέσα εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, μὲ τὸν φίλο τῆς, τὸ τσακάλι, ἔβησαν ἀπέξω στὸ παλάτι ἓνα βασιλόπουλο πού εἶχε βγῆ εἰς τὸ κυνήγι. Τὸ βασιλόπουλο αὐτὸ ἦλθε ἔμπρὸς στὴν αὐλό-

Ἡ Γούλγα δὴ τὴν νύκτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Ὅλο καὶ ἔκλειε, διὰ τὴν ἀδελφή τῆς Χάνδρα.

πορτα τοῦ παλατιοῦ καὶ ἐξήγησε νερὸ νὰ πιῆ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ πού ἐδιψούσαν ὄλοι πολύ.

Ἡ Χάνδρα ἐνθυμῆτο τὴν συμβουλὴν τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ ἐφόρεσε ἓνα κουρελιασμένο φόρεμα ἐπάνω εἰς τὸ μετα-

ξωτὸ τῆς καὶ ἐμουτζούρωσε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ κάρβουνο, προτοῦ νὰ βγῆ εἰς τὴν πόρτα καὶ τοὺς ἐρωτήσῃ τί ἤθελαν.

Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ βασιλόπουλου ἄρχισαν νὰ γελοῦν, ὅταν εἶδαν ἄντικρὺ τους ἓνα κορίτσι κουρελιαρικο καὶ καταμουνη-τζίουρωμένο.

Ἄλλὰ τὸ βασιλόπουλο τὴν ἐκύτταξε μὲ προσοχή.

—Θα ἦτο πολὺ ὠραῖο τὸ κορίτσι αὐτὸ—εἶπε—ἐάν εἶχε καθαρὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του καὶ τὰ φορέματά του διωρθωμένα.

Ἡ Χάνδρα δὲν εἰμπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν γλώσσαν του· ἀλλὰ τὸ βασιλόπουλο τῆς ἔκαμε μὲ νεύματα ὅτι ἐδιψούσαν. Ἡ Χάνδρα ἔτρεξε καὶ ἔφερε ἀμέσως μίαν μεγάλη στάμνα μὲ νερό.

Τὸ βασιλόπουλο, ἀφοῦ ἔπιε αὐτὸ καὶ οἱ ἀκόλουθοί του, ἄρχισε νὰ ρίχνῃ νερὸ εἰς τὸ κεφάλι καὶ εἰς τὰ χέρια τῆς Χάνδρας.

—Ὦχ! Ὦχ!—ἐφώναξεν ἡ Χάνδρα.

Μὴ τὸ φοβῆσαι τὸ νερὸ, δὲν τρώγει, τῆς λέγει τὸ βασιλόπουλο.

Τὸ κάρβουνο, ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς Χάνδρας καὶ ἐφάνη τὸ σὸν ὄμορφη, μὲ ὄλον ὅπου τὰ φορέματά τῆς ἦσαν κουρελιαρικά, ὥστε

τὸ βασιλόπουλο τὴν ἀγάπησε. Ἐάν ἀλειφθῆς μὲ τὸν χυμὸν αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ, λέγει τὸ τσακάλι τῆς Γούλγας, τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπόν σου θὰ σουφρώσουν καὶ θὰ φαίνεσαι πραγματικὴ γοργά.

τὸ βασιλόπουλο τὴν ἀγάπησε.

Τὴν ἐπῆρς τότε ἀπὸ τὸ χέρι, ἐνῶ αὐτὴ ἔτρεμεν, τῆς ἐπράθηξε τὰ κουρέλια καὶ τότε ἐφάνη ἡ πραγματικὴ Χάνδρα μὲ τὸ ἐλομέταξο φόρεμά τῆς καὶ τὰ διαμάντια γύρω στὸ λαιμό.

—Σὲ πηγαίνω εἰς τὸ βασιλεῖο τοῦ πατρός μου καὶ ἐκεῖ θὰ σὲ πάρω γυναῖκά μου, τῆς εἶπε.

Ἡ Χάνδρα δὲν ἐκατάλαβε τί τῆς εἶπε τὸ βασιλόπουλο.

Ἦτο παραπλὺ τρομαγμένη καὶ ἐτρόμαξε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν τὴν ἔβαλαν μέσα εἰς ἓνα Ἰνδικὸ φορτίον, τὸ ὅπιόν ἐφεραν ἄνθρωποι στὰ χέρια.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἐκατέβασαν τῆς κουρτίνης τοῦ φορτίου διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ κανένας καὶ ἀνεχώρησαν διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ δάσους, ἐνῶ τὸ βασιλόπουλο ἐπῆγαινε ἔμπρὸς καβάλλα.

—Ὦ! Γούλγα, Γούλγα! τί θὰ γίνῃς τώρα πού ἐμείνες μόνη; ἐφώναξε καὶ ἔκλειεν ἡ Χάνδρα μέσα εἰς τὸ φορτίον. Σὲ λίγο ὅμως ἐσκέφθη νὰ δώσῃ, νὰ καταλάβῃ ἡ

αδελφή της τον δρόμον από τον οποίον την έπήγαγαν οι ύπηρεταί του βασιλόπουλου. Λοιπόν άμέσως έσχεσε ένα κομματάκι από το φόρεμά της, έθαλε μέσα ένα μαργαριτέρι και το έρριψε έπειτα κατά γης.

Αυτό το έκαμε πολλές φορές και εις κάθε κομματάκι πανιού έθαλε και ένα μαργαριτάρι μέσα. Το τελευταίο κομματάκι το άρισε να πέσει μπροστά ακριβώς εις το παλάτι όπου έκατοικοίσε το βασιλόπουλο με τον πατέρα του τον Ράγιαν (1), την μητέρα του και τους συγγενείς του.

"Αν εύρη ή αδελφή μου κανένα από αυτά τα μαργαριτάρια, θα τα γνωρίσει ότι είναι ιδικά μου καθώς θα γνωρίσει και το πανί ότι είναι από το μεταξωτό μου φόρεμα και έτσι ήμπορει να με ανακαλύψει, είπεν ή Χάνδρα.

"Όταν ή Χάνδρα έφθασε εις το παλάτι του βασιλόπουλου και την είδε ο πατέρας του ο Ράγιος και ή μητέρα του ή βασίλισσα έχρησαν τόσο πολύ όπου έκαμαν μια τόσο ώραία νύφη όπου δεν την έχόρταιναν φίλήματα. Άφες τότε τα δώρα όπου της έκαμαν. Και ο Ράγιος και ή γυναίκα του ή βασίλισσα και οι συγγενείς των εδιάζοντο ποιος να της δωρήσει περισσότερο διαμαντικά και χρυσαφικά.

Τέλος, απεφάσισαν να γίνουν οι γάμοι των την έρχομένην εβδομάδα.

"Ας άφισουμε την μικρότερη τώρα αδελφή Χάνδρα στις χαρές της και εις την ευτυχίαν της και άς έλθωμε εις την Γούλγα.

"Η Γούλγα κουρσελίδρα και σουφραμένη άκουμβή με το αρβδί της σαν πραγματική γενη.

"Η Γούλγα λοιπόν επέστρεψε εις το παλάτι το βράδυ, άλλα ή Χάνδρα δεν έτρεξε να την συναντήσει όπως έκαμε άλλοτε. Τρέχει τότε εις όλα τα δωμάτια, άλλα πουθενά ή αδελφή της ή Χάνδρα. Φωνάζει, Χάνδρα, Χάνδρα! Άλλα καμία απάντησις. Τρέχει στο μπαλκόνι, στο λουτρό, στην αύλη, στον κήπο, και όλο φωνάζει, Χάνδρα, Χάνδρα. Του χαιου. Η Χάνδρα δεν ήτο πλέον εκεί.

"Κάποιος θα την άρπαξει! — άνεσιτάναζε ή Γούλγα και έπηγε να κοιμηθή. "Όλην την νύκτα όμως δεν έκλεισε μάτι. "Όλο και έκλαιε.

"Τί έγινε ή αδελφή μου, έλεγε. Τί έγινε ή αδελφή μου. Το πρωί, όταν εξέμημέρωσε έσηκώθη ή Γούλγα και αφού ένεδύθη, έβγήκε έξω από το παλάτι: δια να ψάξη εις το δάσος δ' α την αδελφή της την Χάνδρα.

Μόλις έβγήκε στην πόρτα συναντά τον φίλον το τσακάλι. Σάν λυπημένη μου φαίνεσαι, Γούλγα, της λέγει. Λυπημένη και πολύ. Έχασα την αδελφή μου, ή τύχη με κατατρέχει, του απήντησε ή βασίλοπούλα.

Μην είσαι άχάριστη, έζησες όπως ήθελες επί τρεις μήνας εις ένα παλάτι που δεν σου άνήκει και υποστηρίζεις έπειτα την γνώμην ότι σε κατατρέχει ή τύχη; της λέγει το τσακάλι.

Λοιπόν έργουμαι να σε ειδοποιήσω ότι το Ράγιος επιστρέφει μετ' όλιγον και ότι δεν ήμπορεις να μείνης πλέον εδώ εις το παλάτι αυτό.

"Άλλ' επειδή ή Γούλγα άρχισε να κλαίη, το τσακάλι προσέθεσε :

"Μη στενωγορήσαι. "Ας φύγωμεν γρήγορα εις το δάσος. Θα σε βοηθήσω να επανεύρης την αδελφή σου.

(1) Εις τας Ινδίας υπάρχουν πολλά βασίλεια. Ο Βασιλεύς και ό ηγεμών εκεί ονομάζεται Ράγιος.

("Έπεται συνέχεια).

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

Η Λεϊλά έθλεπε τον Μανώλην από κρυφά και τον εύρισκε τόσο καλόν! τόσο σβέλτον! με τόσο αγάπην προς τον πατέρα των! τόσο γελαστόν και τόσο διασκεδαστικόν με τον Σιδηρούμαν! Τί καλά που θα έπαιζαν μαζί, εάν δεν ήτο κολαιμένος! Τί κρίμα να είναι γκιαούρης... Και πάντοτε ή Λεϊλά έθλεπεν από κρυφά τον έχθρόν της...

Και από κρυφά και ο Μανώλης έθλεπε την Λεϊλάν. Τί μικρούλα που ήτο! Όμοιάζε προς τας μικράς αδελφάς του και θα έπαιζε μαζί της όπως έπαιζε με έκείνες, άλλα... είναι Τρουμπούλα.

"Εδώ, παιδιά μου, έφώναξεν ο "Οέλ' έλάτε γρήγορα, φύγομεν. Μανώλη, δώσε το χέρι εις την Λεϊλά να καταβή την σκάλαν.

Ο Μανώλης άπλωσε το χέρι του. Κατηραμένη, άπιστη, της έλεγε χαμηλοφώνως, που να σε κνίξη ο διάβολος!... Μη παραπατήσεις, γιατί ή θάλασσα είναι πολύ βαθειά.

"Ό που να ψήνεσαι αίώνια μαζί με τον διάβολον, γκιαούρ, έφουθίριζε ή Λεϊλά. Δεν θέλω περιποιησεις από σεένα.

ΝΕΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Μετ' όλιγον έφάνη ή άσπρη οικία του Άγγλου αιδεσιμωπάτου με τα σπασμένα τζάμια της, και οι άνθρωποι μας εισήλθον μέσα.

Η Μαριόμ άρχισε να περιποιήται πολύ την Λεϊλάν, ή οποία τρομαγμένη, έστρίμωζε κοντά εις τον Μανώλην, ο οποίος υπερέφρωνος τότε, διότι ή Λεϊλά είχε τόσην έμπιστοσύνην εις αυτόν, έλησμόνησεν άμέσως την άποστορήν, που ήσθάνετο δι' αυτήν και εκάθισε κοντά της. Άργά ένθυμήθησαν ότι δεν ήμπορούσαν να υποφέρη ο ένας τον άλλον.

Ο αιδεσιμωπάτος τότε δεν ήτο πλέον μόνος' είχε και ένα επισκέπτην, ο οποίος αντί να φύγη, όταν ήλθεν οι ναύται, εκάθισεν τούναντιον πλησίον των, ώμίλησε, έστίγγιρισε τα ποτήρια και τέλος έμαθε και τας υποθέσεις των ναυτών.

Όνομάζετο μίστερ Ζοέ Σμύθσον. "Ητο ένας μικρός άνθρωπος, με χαρακτηριστικά πιθήκου. Είχεν ύφος μικρού παιδίτου και δι' αυτό όλοι οι ναύται του έδειξαν άμέσως μεγάλην έμπιστοσύνην και άνοιξαν την καρδιά των εις αυτόν. Και πόνον καλώς και εύγενώς του έφαινετο!

Αυτός τους έδωκε διαφόρους συμβουλάς δια την ύποθεσιν των και κατά τύχην ή συμβουλή του ήτο καλή.

Έγνώριζε μίαν χήραν χριστιανήν, μίαν αξίαν γυναίκα, καθώς θα το έθλεπαν πολύ καλά οι ναύται. Και ένόμιζεν ότι ή κυρά Γιασεμίνα θα έδέχετο εύχαριστώσ να διατηρήση τα δύο ταύτα παιδιά. Έκατοικούσε εκεί κοντά, έξω από την πόλιν, όπως και ο μίστερ Χάουκινς. Ο άέρας ήτο έξοχος και πουθενά δεν θα ήσαν καλύτερα τα παιδιά απ' εκεί. Έξ άλλου τίποτε δεν θα είχαν να φοβηθούν από άνησυχίας, διότι την διοίκησιν της πόλεως των Χανίων την άνέθεσαν εις Άγγλον διοικητήν, δια το συμφέρον των Έλλήνων, των Κρητών, των Τούρκων και των κατοίκων της σελήνης, εάν υπήρχον και εκεί τοιοῦτοι. Αυτό έκαμε τους ναύτας

ν' άπορήσουν. Και ο μίστερ Σμύθσον τα είπεν όλα, ένα δε μόνον δεν είπεν ότι δηλαδή άνήκεν εις την μυστικήν άστυνομίαν του νέου δικητροῦ και εάν είχαν έλθη την ήμέραν εκείνην εις το φαρμακείον ταβέρνα του αιδεσιμωπάτου Χάουκινς, είχαν έλθη μόνον και μόνον δια να μάθω τίποτε νέον από τον υπάλληλόν του, τον Χάουκινς. Και οι καυμένοι οι ναύται μας δεν είξευραν ότι έπεσαν εις άσχημα χέρια.

Βέβαια, βέβαια, έλεγε, δεν ήμπορει να γίνη καλύτερα. Η κυρά Γιασεμίνα είναι αυτή ή καλωσώνη! θα τα λατρεύει τα παιδιά. "Ητο, για γούστο, παραμύθιον, δεν είξεύρω πόσων μπαιμπέδων, και τότε τρέφει, γαττίά, σκυλιά και πουλερικά. Το σπίτι της είναι σπίτι του Θεού. Θα σάς όδηγήσω εις το σπίτι της.

Ο μίστερ Σμύθσον άπλήρωσεν όλα τα ποτά, τα οποία έπιαν, και τους όδηγήσεν εις την οικίαν της Γιασεμίνας.

Η οικία της Γιασεμίνας δεν ήτο και μακράν και έφθασαν γρήγορα. Δεν ώροιάζεν όμως καθόλου με την οικίαν του μίστερ Χάουκινς' ή ή ένα ώραίο σπίτι άκρο, καθαρό και περιποιημένο. Η μικρά αύλη όπου εύρισκετο ή κυρά και όπου έπαιζαν χαρωπά τα αγαπημένα της ζώα, έσκιάζετο από τσιτζιφίσις, πικραδάφνης και τριανταφυλλιές.

Η νοικοκυρά ήτο ή αγαθώτερα γυναίκα, ή οποία ήμπορούσε να εύρηθη, άλλ' ήτο πολύ παχιά και την ώραν αυτήν έβύλιζε ως δικήφεις όκάδες επάνω κάτω!

Εδέχθη εύχαριστώς τους ζένους και τα δύο παιδιά. Τον Μανωλιόν τον πήρε μητρικά από το χέρι και τον έφίλησε. απ' ου τον είπε παιδί της, τα ώμορφα δε μάτια της Λεϊλάς την έμάγευσαν άμέσως.

Και ο "Οέλ έμειμν' επίσης μαγευμένος από την αγαθότητα και την καλωσώνην της κυράς Γιασεμίνας.

Εις τον Λεουάρ, επειδή είχαν ιδή εις την ζωήν του πολλούς ελέφαντας και ιπποποτάμους, δεν έκαμε καμμίαν έξαιρετικήν έντύπωσιν ή παχιά εκείνη γυναίκα.

Τί εύγενής ιπποπόταμος επανέλαμβανεν. Τί εύγενής ιπποπόταμος!

Ηλθεν ή έσπέρα. Οι ναύται είχαν γυρίσει εις το πλοίον. Ο Ζοέ Σμύθσον έπινε το τσάι του, αφού έγραψε εις ένα μεγάλο βιβλίον π' αν ό,τι είχε σχέσιν με τους ιδικούς μας ανθρώπους, και μ' αυτήν άκόμη την Λεϊλάν. Η κυρά Γιασεμίνα, καταμαγευμένη από τα παιδιά της, δόρθωνε την κατοικίαν των. Ο Μανώλης έπιασε μια ώμορφη καρμπούλα κοντά εις την είσοδον και ή Λεϊλα εκάθισε μαζί με την κυρά Γιασεμίνα.

Μικρούλα μου, λέγει της Λεϊλάς, να μη τρομάξης, όταν ροχαλλίζω φαίνεται πως ροχαλλίζω πολύ δυνατά, όταν κοιμούμαι.

Η Λεϊλά όμως ένομιμάτο τόσον έλαφρά! ώστε τα ροχαλητά της κυρά Γιασεμίνας δεν έτάραττον τον ύπνον της. Μόνον ο Μανώλης εις το άλλο δωμάτιον ώνευροθύμησε ότι ήτο εις το βουνό και ότι ήκουε να μουγκρίζουν λεοντάρια!

Ο ΜΑΝΩΛΗΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΚΑΤΗΧΗΣΙΝ

Πώς πρέπει να τον αγαπούμεν τον πλησίον; — ήρώτησεν ο Μανωλιός πολύ σοβαρός, με την κατήχησιν εις τα χέρια του.

Η Λεϊλά, παίζουσα με την γάτταν: — Ως σεαυτόν. — Πολύ καλά. Το είξεύρεις αυτό, άπιστη, λοιπόν; — Μάλιστα, το είξεύρω καλύτερα από σεένα που είσαι ένας είδωλολάτρης, αφού μάς το λέγει το Κοράνι. Και δεν θα έκουραζόμουν να μάθω αυτό που είξεύσω, εάν δεν έκσεπτόμουν ότι έπρεπε να σε εύχαριστήσω και σεένα και τους Πάλλους πατεράδες μου.

"Άλλ' υπάρχει κάτι τι άλλο, ύστερα, που δεν μοιάζει μ' αυτό.

— Μπα! άς ίδουμε λοιπόν ποίο είναι αυτό...

— "Και ποιος είναι ο πλησίον;"

— "Όλος ο κόσμος"...

— Αί λοιπόν! να αυτό δεν είναι μέσα στο Κοράνι.

— Και δεν είναι και άλλός, είπεν ο Μανώλης ζωηρώς.

Η κατήχησις αυτή δεν είξεύρει τί λέγει. Καταλαβαίνει πολύ καλά ότι οι Τούρκοι δεν είναι ο πλησίον μας.

— "Ακριβώς" εάν πιστεύεις συ πως οι Γκιαούρηδες 'σαν και σεένα, που θα τους πάρη μια μέρα ο Σατανάς, είναι άνθρωποι τους όποιους πρέπει ν' αγαπάω, είσαι πολύ γελασμένος.

—Τί να σ' είπω που σεένα σε αγαπάω 'σαν αδελφή μου, είπεν ο Μανώλης βεβιασμένος, άλλα τους Τρούρκους σου...

— Και έχω επίσης τους Χριστιανούς δεν τους χωνεύω, είπεν ή Λεϊλά...

Ο Μανώλης έξηκολούθη να διδάσκη εις την Λεϊλάν κατήχησιν, άλλα συνήθως υπό την επίβλεψιν της κυρά Γιασεμίνας, διότι πάντοτε σχεδόν ή διδασκαλία έτελείωνε με μαλώματα, ύβρεις και βλασφημίας. Και όμως αυτό πάλιν δεν τους εμπόδιζε να ζαναπαίζουν.

Και έξηκολούθουν ν' αγαπώνται και να ύβρίζωνται, ν' ανακατώνουν τα χαμόγελα με τα άγριοκυττάγματα, τα καλά λόγια με τας λυσσώδεις συζητήσεις.

Ο Μανώλης δεν έφάνετο πλέον ότι ήθελε να φύγη και ένόμιζε κανέναν ότι έλησμόνησε το βουνό. Είμπορούσε ν' αφήσει την αδελφήν του μόνην...

Έξαφνα ζωηρά συζητήσεις και βήματα εις την αύλην έκαμαν ν' αναπηδήσει ή Λεϊλά, ενώ ο Μανώλης έτρεχεν εις την αύλην. Και ή ψιφίνα, ή μικρά γάττα, έτρεξε και άνεθη τρομαγμένη εις μίαν φουντωτήν πορτοκαλλέαν. Άνεγνώρισε και αυτή από τας ήχηράς φωνάς των τους έρχομένους, οι όποιοι ήσαν οι ναύται μας, και επειδή ο Τρουσιγάρ συνείλιζε πάντοτε να την κρεμά από την ουραν με το κεφάλι προς το κάτω, ή ψιφίνα τότε έλάμβανε τα μέτρα της.

— Λοιπόν, τα παιδιά; πως παγαίνουν τα παιδιά; ήρώτησαν και οι δύο ναύται μαζί την κυρά Γιασεμίνα, ή οποία έτρεξε να τους δεχθή.

— Τί κάμνατε, μικρά μου; Δένυσθε από καμμίά φορά. οι; ήρώτησεν ο "Οέλ τρυφερά τον Μανωλιό και την Λεϊλά,

— "Α! όχι, πατέρα, όχι σήμερα, απεκήρη ο Μανώλης, ώσαν το ξύλο να ήτο, όπως λέγουν, εις την άήμερησιαν διάταξιν».

— "Α, περνούμε ώραία τότε, είπεν ή Λεϊλά' μάλιστα διωρόσασμεν και την κατήχησιν που δεν είξευρε τί έλεγε.

— Πώς! επενέθη ή Γιασεμίνα. Τί ήξεύρεις εσύ από κατήχησιν.

— Ο Μανώλης το είπε, είπεν ή Λεϊλά!

Αντίρρησις δεν επέτρεπετο! Ο Μανώλης, ο γκιαούρ, ο είδωλολάτρης, ο άπιστος και τα λοιπά, και τα λοιπά' ο Μανώλης το είπε' ήτο ώσαν να το είπε ο Θεός δια την Λεϊλά.

ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΟ ΤΑΙΡΙ ΑΘΛΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο Άγγλος διοικητής των Χανίων, διέταξε να εισέλθη εις το δωμάτιόν του ο επισκέπτης έκείνος, ο οποίος του έζήτησε την προηγουμένην ήμέραν άκράσιν. Ο επισκέπτης αυτός ήτο ένας γέρον Τούρκος, με σαρίκι πράσινον εις την κεφαλήν του, το όποιον έδεικνυεν ότι ανήκεν εις την οικογένειαν του Προφήτου (ήτο δηλ. Χόντζας).

("Έπεται συνέχεια).

E. MOUTON

ΔΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

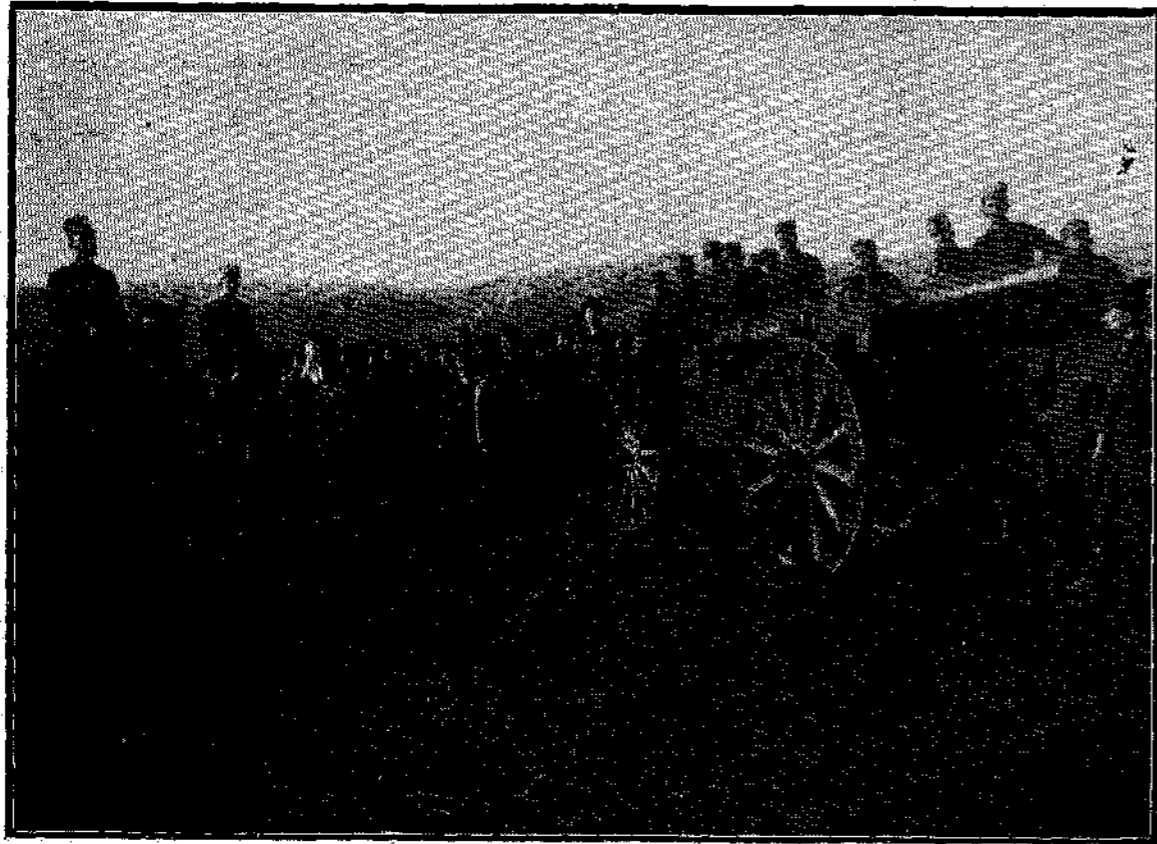
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Επί κεφαλής αυτών, ένδεδυμένοι και οι δύο την επίσημον στολήν του πλοίαρχου με τὰ σήματα του πλοίου, τὸ ὁποῖον ἐκυβέρνων, προσπορεύοντο ὁ Κουγκουρτάν και ἡ πριγκίπισσα. Ἀμετρον πλῆθος τοὺς ἠκολούθει και εἰσήλθεν μετ' αυτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου μία μεγάλη λειτουργία ἐτελέσθη πρὸς εὐώδωσιν τῶν ὄπλων του Κουγκουρτάν.

κανονίων καθὼς και τὰ παράθυρα. Ὡσαύτως τοὺς ἱστῶς, τὴν πρύμνην και πῶραν εἶχε περιβάλλει ἀπὸ γυρλάντας ἐκ φύλλων δάφνης και μυρσίνης.

Ἐπὶ τῆς πῶρας εἶχε κατασκευάσει μίαν ἀψίδα ἀπὸ κρῖνους και λευκά τριαντάφυλλα, τὰ ὅποια ἐστεφάνωναν ἕνα ὠραῖον μαρμαρινὸν ἄγαλμα τῆς Παναγίας, περικυκλωμένον ἀπὸ πενήντα μεγάλα κηρία ἀναιμμένα. Τὸ θέαμα ἦτο θαυμάσιον.

Εἰς τὴν μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ Κουγκουρτάν, ἀφοῦ ἀνέβη ἐπὶ τῆς γαφύρας ἔδωκε διαταγὰς νὰ ἐτοιμασθῶσι πρὸς ἀναχώρησιν. Οἱ ναῦται ἐτέθησαν εἰς ἔργον, ἡ δὲ πριγκίπισσα, προσκλίνας ἐμπροσθεν εἰς τὸν καπετάνιον τῆς ἐτοποθετήθη εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐτοίμης νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας θὰ ἐλάμβανε.

(Ἐκ τῆς Ἱστορίας του Συμμαχικοῦ Πολέμου Γερ. Βόκου). — Δεκαεπτὰ τοιαῦτα Βουλγαρικὰ τοπομαχικὰ τησέρδρα και 48 μικρότερα ἐκυρτευσαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὸ Κιλίκις κατὰ τὴν τριήμερον τρομερὰν μάχην τῆς 19, 20 και 21 Ἰουνίου 1918.

Κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν σαλιγγῶν, τῶν ζητωκραυγῶν και τῶν μουσικῶν ἔλων τῶν Συναγμάτων τῆς φρουρᾶς τῆς Μασσαλίας, ὁ Κουγκουρτάν και ἡ πριγκίπισσα ἐπεβιβάσαντο ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος των!

Ἡ Παναγία (ἡ ναυαρχὶς του Κουγκουρτάν) σηκιοστολισμένη ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω με ὄλας τὰς σημαίας τῆς, με προτεταμένα τὰ κανόνια τῆς και με τὸ πλήρωμά τῆς παρατεταγμένον ἐπὶ τῆς γαφύρας του πλοίου, παρουσιάσθη διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μασσαλίας με τὴν καθ' αὐτὸ πολεμικὴν τῆς ὄψιν. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ φαίνεται ἀκόμη ὠραιότερα, ὡς ἐπίσης διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ περισσότερο ἀξίαν τῆς ὑψηλῆς ξένης, ἡ ὁποία θὰ τὴν ἐκυβέρνα ἀπὸ σήμερον ὡς ὑποπλοίαρχος, ὁ Κουγκουρτάν ἐθεώρησε καλὸν νὰ τὴν στολίσῃ με ἄνθη και με φυλλώματα. Μία γυρλάντα ἀπὸ τριαντάφυλλα ἐπλαίσου ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον ἕως τὸ ἄλλο τὰ πλευρὰ του πλοίου, τὰ στόματα τῶν

Εἰς τὰς δύο ὥρας «ἡ Παναγία» ἐπὶ κεφαλῆς του στολίσκου διήρχετο ὑπὸ κάτω τῶν φρουρίων ὑπὸ τὰ ἀτελεῦτητα ζήτω του πλῆθους, τὸ ὁποῖον εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τὰς παραλιακὰς ὁδοὺς διὰ νὰ παραστῆ εἰς τὸν ἀπόπλουν.

Ὅλοι μας γνωρίζομεν πῶς ἐγενε ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν ἠνωμένων στόλων τῶν Χριστιανικῶν Κρατῶν. Δὲν θὰ καταπλήξω κανένα σας, εἰάν εἶπω ὅτι ὁ Κουγκουρτάν, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς πριγκίπισσης, ἐξετέλεσε θαύματα ἀνδρείας εἰς ὄλας τὰς ναυμαχίας, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν και ἰδίως εἰς τὴν ἱστορικὴν ναυμαχίαν του Ναυαρίνου, ὅπου κτεστρεψαν τὸν στόλον τὸν Τουρκικόν. Ὁ πλοίαρχος μας ἐκεῖ ἐκαλύφθη ἀπὸ δόξαν.

Ἐάν με ἐρωτήσῃτε τώρα και περὶ του γάμου του μετὰ τῆς πριγκίπισσης, θὰ σὰς ἀπαντήσω ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ λάβω πληροφορίας. Διατελῶ ἀκόμη με εἰκασίας.....

Ο ΠΥΡΕΤΟΣ ΤΗΣ ΣΕΝΕΓΑΛΗΣ

Ἡ ἐπιδημία τῆς χολέρας του 1884 εἰς τὴν Μασσαλίαν ἦτο ὁμοία σχεδὸν με τὴν τρομερὰν ἐπίσης ἐπιδημίαν τῆς πανώλους του 1720.

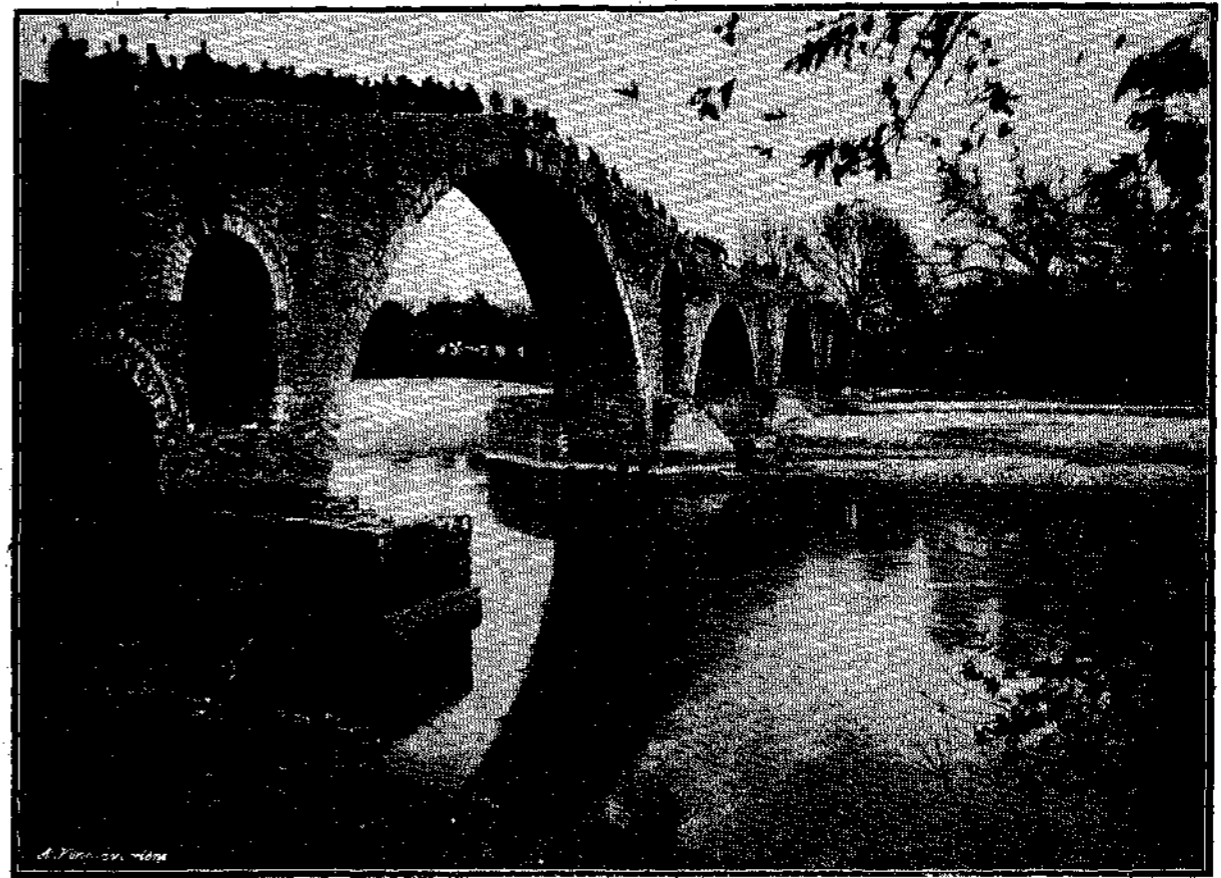
Παιδὶ ὁμοῦ και ἐγὼ τῆς Μασσαλίας, ἦμουν προσκεκολλημένοι εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἐγεννήθη και ἀνετράφη, με ὄλους τοὺς συγγενικοὺς και φιλικοὺς δεσμοὺς και ἐπομένως ἐθεώρησα ἄτοπον νὰ ἀποφασίσω νὰ ἀπομακρυνθῶ.

Ἐμεινα λοιπόν. Ἐχρησάμην θάρρος. Ἡ ἐπιδημία ἐξερράγη ὡς ἕνας σίφων, ὅστις παρασύρει τὸ πᾶν.

Καταληφθεῖσα ἐξ ἀποσώπου ἡ Δημαρχία ἀπὸ τὴν πλημμονὴν αὐτῆν τῶν πτωμάτων, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ, εἰς τὴν μεταφορὰν αὐτῶν, τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν ἦσαν ἀποστειμένα εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν, ἄλλα ἐρίπτοντο ἀπὸ τὰ

ἀπαίσιον κύλισμα τῶν φορέων τῶν νεκρῶν, τὰ ὁποῖα ἦκουον νὰ περνοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μου, δὲν μου ἐπέτρεπον νὰ μένω ἀδρανῆς ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μετατοπισθῶ και ἐξῆλθον εἰς τὸν δρόμον. Δημηθύνθη ἀμέσως πρὸς τὸν λιμένα. Ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης με κατεπράυνε πάντοτε. Ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῆς χολέρας πρὸς τὴν θάλασσαν με ἤλυσε κάποια ἀπόκρυφος δύναμις. Μεῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπον ἐκεῖ μακρὰν τὴν ζωὴν, ἀπὸ του κόλπου του θανάτου, ὁ ὁποῖος με περιεκύκλωνε, και ἀνέπνεον τὸν καθαρὸν θαλάσσιον ἀέρα ὡς διὰ νὰ ἀπολυμανθῶ ἀπὸ τὰ μιάσματα τῆς ἐπιδημίας.

Ποῖος θὰ μου ἔλεγε, ὅτι ἀπὸ τὸ βάθος του καθαροῦ ἐκείνου ὁρίζοντος, ὅπου ἐπήγαίνα διὰ νὰ ζητήσω ὀλίγην ἀνάπαυσιν διὰ τὴν καρδίαν μου, θὰ παρουσιάσθη εἰς τοὺς

(Ἐκ τῆς Ἱστορίας του Βαλκανοτουρκικοῦ Πολέμου Γερ. Βόκου). — Ἡ μεγάλη εἶς του Ἀράχθου γέφυρα τῆς Ἀρτις. Εἰσβολὴ του Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ εἰς τὸ Τουρκικόν ἔδαφος κατὰ τὴν ἐναεῖν του πολέμου 30 Σεβρίου 1918.

παραθύρα και ἐπὶ ὥρας πολλὰς ἔμενον ἐκεῖ χωρὶς τὰ φορεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπερνοῦσαν νὰ εἰμπορεύν νὰ τὰ παραλάβουν, διότι ἦσαν ὡς τὰ χεῖλη φορτωμένα.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας του λοιμοῦ, ὅταν εἶδον νὰ πῆσουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ γονεῖς μου, οἱ συγγενεῖς μου και οἱ φίλοι μου, κατελήφθη και ἐγὼ ὑπὸ του αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον ὄλοι γνωρίζομεν ὑπὸ τὸ ἔνομα λύπη· ἀλλ' ὅταν τὰ κτυπήματα ἐγένοντο συχνότερα, ὅταν ὁ θάνατος δὲν ἐκτύπα πλέον ὡς κεραυνός, ἀλλὰ ἤρχισε νὰ σαρώη ὡς πυροβολαρχία ἀπὸ μυδραλιοβόλα, εἶδον τὰ ἔμματα τῶν ἐπιζώντων νὰ ξηρανθῶσι, στερεύσαντα ἀπὸ τὰ δάκρυα και τὰς καρδίας νὰ παύσωσι πλέον νὰ κτυπῶσι ἀπὸ τὴν πολλὴν κούρασιν. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ μίαν φοβερὰν ἀδιαφορίαν. Ἐμεινα μίαν ἡμέραν κλειστὸς εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἡ ἀγωνία, τὸ

ὄφθαλμοῦς μου μία σκηνὴ πολὺ τρομερότερα, πολὺ πλέον φρικτικτικὴ ἀπὸ ἐκείνην, ὅπου ἐζήτηον νὰ ἀποστρέψω τὸ βλέμμα;

Εἶμουν ἐκεῖ πλέον τῆς μῆς ὥρας και ὁ ἥλιος καθήρχετο εἰς τὴν δύσιν του, ὅταν ἕνα πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν εἶχον παρατηρήσει ἕνεκα τῆς ἀντανεκλάσεως του ἡλίου, ἐράνη κατευθυνόμενον πρὸς δυσμὰς του αἰγιαλοῦ, ἐτοιμον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα.

Ἐνα πλοῖον ἐρχόμενον τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς Μασσαλίαν ἦτο δι' ἐμὲ ἕνα γεγονός ἀρκετὰ παρόδοξον διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν μου, διὰ τοῦτο και ἠκολούθηον μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς κινήσεως του. Ἐπύρχε ἐπὶ του λιμένος, ἀλλὰ ἐξαίφνης ἀνέκρουσε πρῶμναν πρὸς τὰ δεξιά του ἀνέμου χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀνωφελῆ αὐτῆν κινήσιν του.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ

Χαιρόμενο στον ύπνο πατρίδος
πικρότα αδελφόν μου.....

Εσπλωμένος σ' ένα κρεβάτι του προχείρου χειρουργείου,
το βαρυσκληρωμένο παλληκάρι,
από καιρού εις καιρόν βογγά.....

Είς την κατάστασιν όμως ταύ-
την επί πολύ δεν μένει; γιατί ο
κακός ο χάρος κατέβη να του κά-
ρη την ψυχή.....

Και το παλληκάρι, βλέποντας
το χάρο, προσπαθεί με αγωνία
να πη κάτι. Και πράγματι ασυ-
ναρτήτως προσφέρει τας τελευταίας
λέξεις..... Πατρίδαααα..... ἀδερ-
φιααααα..... και μένει.....

‘Ο Νίκος στο μάθη-
μα της ζωολογίας:

— *Κντάφε, καϊμένε*
Σωτήρη, λέγει εις ένα
συμμαθητήν του, πώς
δμοιάζουμε με τους πι-
θήκους!

‘Ο Σωτήρης. — *Δεν*
μιλάς καλύτερα στον έ-
κικό!

‘Ο Νίκος. — *Πώς δ-*
μοιάζεις με πύθιον!
Ζωίτσα Μιχαήλ.

‘Η Πατρίς που νύκτας ήρπυ-
πνει στο προσκέφαλό του, ανα-
λύεται κατά την ιερών ταύτην
στιγμήν εις δάκρυα... και σκύβει
και το φιλεί! ‘Εγείρεται ύστερον
κλονιζομένη υπό λυγμών, για να
βγάλει την γαλανόλευκον απ' τον
κοντό και να διπλώση με αυτήν
τον νεκρόν του ήρωϊκού της τέ-
χνου!.....

‘Η δὲ Δόξα και αυτή, με τρέ-
μοντα χέρια απ' την συγκίνησιν,
κόβει απ' την πλησίον διαφνιά δύο
κλωνάρια, για να πλέξη μαζί τα
στεφάνι του ήρωος!.....

‘Ιωάννης Σ. Παπαχριστοφίλου.

ΕΚΕΙ ...

‘Εκεί που ή δόξα με φτερά
χαρούμενη μεράζει
στεφάνια δάφνης θαλερά
χωρίς να αποστάξη,

‘Εκεί που: *Νίκη!* δυνατά
ο σαρπηκτηής φωνάζει
και των τυράννων τα παιδιά
ο χάρος τα αρπάζει.

‘Ανάμεσα ‘κει στο καρπύο
στη λάμψη την αιώνια
που με τής μάχης των άχρ
σκορπίζουν τα κανόνια,

‘Εκεί, ‘Εκεί πώς ήθελα
να μείνη ή ψυχή μου
και με τ' άγνό το αίμα μου
να δοξασθή ή Πατρίς μου!

Ματωμένο Δαφνόκλαδο

ΣΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΙΒ' .

*Γειά σου λεβέντη βασιλεία,
άνδρείο παλληκάρι,
Αί μουσαι με τη λύρα τους
σε τραγουδούν με χάρη.*

*Τά τόσα κατορθώματα
μόνα ως όμιλήσουν
για την άνδρεία σου καρδιά
σ' όλους ως διαλαλήσουν.*

*‘Ολοι σε Σε άνεύζουμε,
όλοι σε Σε θαρούμε,
για τ' είσαι άνδρείος στη ψυχή
πάντα θα Σε επαινóυμε.*

Μ. Ζαφειρόπουλος

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΧΗΝΑΣ. — Μά, γιατί δεν προοδεύει ο
λαός μας; έλεγε μια φορά ένας σοφός και ζακωσμένος διά
την έξυπνάδα του Σουλτάνου εις τον Βεζύρην του. Τόπους
έχομε καλούς και πολλούς, νόμους καλούς. Γιατί δεν προ-
οδεύει;

Δεν έξυπνησαν ακόμη οι άνθρωποι μας, Μεγαλειότατε!
‘Ο Σουλτάνος, ο όποιος δεν είχε λόγους να είναι εύγα-
ριστημένος από τον Βεζύρην του,

απεράσισε να κάμη περιουσίαν ανά
το βασίλειον του, αλλά δεν ειπε
εις κανένα τίποτε. Την έπομένη
λοιπόν έχალσε τον Βεζύρην του
και του ειπε να τον συνοδεύση εις
ένα περίπατον όπου θα κάμη όλί-
γον έξω από την πρωτεύουσιν.

Σε λίγο, εμπρός ο Σουλτάνος
και πίσω ο Βεζύρης, εφθασαν έξω
εις τα χωράφια όπου οι χωρικοί
ώρμωναν.

Γιάσου καπούλη, λέγει ο Σουλ-
τάνος εις ένα γέρο γεωργόν όπου
έκαμνε ζευγάρι πλησίον στο δρόμο.

Προσκυνώ, Μεγαλειότατε εί-
πεν ο γεωργός και επλησίασεν να
προσκύνησιν τον Σουλτάνον του,
τον όποιον ανεγνώρισε.

Πώς πάνε οι δουλιές; του λέ-
γει ο Σουλτάνος με γλυκό ύφος.
‘Αμα ξεύρη κανείς να εις κά-
μνη καλά, πάνε καλά, Μεγαλειό-
τατε.

‘Ο Σουλτάνος εθαύμασεν διά
την έξυπνάδα του χωρικού. ‘Ε-
όλεπε εις το πρόσωπον αυτού ότι
ο λαός του δεν ήτο κοντός όπως
του έλεγε ο Βεζύρης του.

‘Επίτος της εργασίας αυτής του
όργώματος, ξεύρεις και καμμίαν
άλλην; τον έρωτά πάλιν ο Σουλ-
τάνος.

‘Ο,τι δουλειά μου τύχει την κάμνω άπληγτες πάλιν με
ταπεινοφροσύνην ο γέρος, ο όποιος έχατάλαβε εις τα πονηρά

‘Ο Σπυράκης επιστρέ-
φον από το Σχολείον
με το άπολυτήριο στην
τόπη συναντά τον πα-
τέρα του.

*Σπυράκης:—Μπαμπά,
είσαι εύχαριστιμένος;*
*Μπαμπάς:—Ναι, παιδί
μου!*

*Σπυράκης:— Και δεν
θέλεις βέβαια να στε-
νοχωρηθής;...*

*Μπαμπάς:— Και βέ-
βαια γιατί;*
*Σπυράκης: (μετά σκέ-
ψιν) — Τότε αθριον σου
δείχνω το άπολυτήριόν
μου!*

Βασίλειος Μαμωνιάς.

δλέμματα του Σουλτάνου κάτι. Είχε βλέπετε πολλά έξυπνα
άνέκδοτα ο Σουλτάνος του και από αυτά είχε άκουσει ένα
συνρό ο γέρος.

— Ξεύρεις να μαθήσης λοιπόν μια χήνα!
‘Αν ή Αυτού Μεγαλειότης ο Σουλτάνος μου εύδοκίση να
μου στείλη καμμίαν πεσοσί. . . άπήνητε ο γέρος με πολύν
σεβασμόν και με περισσότερον θάρρος.

Καλά, αλλά πρόσαξε, διότι θα τιμωρητής, ειπε ο Σουλ-
τάνος και έφυγε.

‘Όταν ο Σουλτάνος άπεμακρόνθη μετά του Βεζύρη του
άρεκτά, γυρίζει και του λέγει.

— Ξεύρεις τι ειπα με το χωρικό;
‘Οχι, Μεγαλειότατε, άπαντά ο Βεζύρης; ο όποιος δεν
είχε άκούσει τίποτε, διότι είχε σταθή όλίγον πίσω.

— ‘Αν δεν μάθης άμέσως τι ειπα με τον χωρικό, θα σε
παύσω από Βεζύρη.

‘Ο Βεζύρης τότε χωρίς να χάση καιρόν γυρίζει πίσω και
αφού ειρήκε τον χωρικόν εις το ίδιον μέρος του λέγει:

Καλέ μου γέρος, ειπέ μου, σε παρακαλώ, τι ειπάτε με
τον Σουλτάνον μας;

‘Ο γέρος δεν ήκουσε.
‘Επανέλαβε την έρώτησιν ο Βεζύρης.

‘Ο γέρος προσποιείται τον κουφό.
Χίλια φράγγια θα σου δώσω, αν μου ειπης, τι ειπάτε με
τον Σουλτάνον, επανέλαθεν ο δυστυχής Βεζύρης.

Όσοδενά όμως πάλιν άπάντησιν.
Τρεις χιλιάδες, πέντε χιλιάδες φράγγια!

‘Ο γέρος μιλά...
Τέλος πάντων, παρα δέκα χιλιάδες φράγγια και ‘μίλησε’
δεν έχω άλλα μαζί μου. Θα σου στείλω όμως άλλες δέκα
χιλιάδες μόλις επιστρέψω εις την πόλιν.

— ‘Ο Σουλτάνος μου υπεσχέθη, λέγει ο χωρικός, αφού
έπληρε τις 10 χιλιάδες και απόδειξιν δια τις άλλες 10 να
μου στείλη μια χήνα, δια να ιδή, αν ξεύρω να την μαθήσω.

‘Η χήνα είσαι συ και... σ' έμάθισα!

‘Ο Βεζύρης επέστρεψε πλησίον του Σουλτάνου με το
κεφάλι κάτω από έντροπήν και έφαθε εις το έξής να κάμνη
όπως πρέπει το καθήκόν του και να μη ψεύδεται.

Μαρίκα Κοκκίνη.

ΑΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 46ου ΦΥΛΛΟΥ

‘Οχι, λέγει ο παπαγάλος. ‘Η λέεις οχι είναι γραμ-
μένη εις πο όρθιον έβλον. Το Ο άποτελεί ή άλυσιδα.

ΟΡΘΗΝ ΑΥΣΙΗΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: ‘Αθηνών: Α. Δροσόπουλος. Σπυργ. Λυμπεριάδης, Τελευταία Σπαρτιατίς, Χρ. Γρηγορόπουλος, ‘Οδ. Κοκκώσης, Σιδηρά Μισραχία, Α. Λώλος, Στυλ. Λαμπρινίδης, Δ. Μπομπότης, Σαραντάπορος, ‘Αγ. Μπαλακάκης, Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, Ταυγέτη, Ν. Κουτσιθέλης. Αιματωμένο Ειφος. Π. Μαισίλης, Δ. ‘Ιωάννου, Κ. Τριαντάφυλλος. Γ. Καρβούνης, Δοξασμένη ‘Ελλάς, ‘Αθ. Πανούσης, Παύλος Μελάς. Λευκωσίας Πολιτικός ‘Αστήρ. Βόλου: Γ. Μουχάκος. ‘Εκατόμβη Σαραντάπορου, Κ. Βαρθαρέσος. Πύργου ‘Ανδρ. Μαγιόπουλος. ‘Ιωάννα ‘Ανδριανοπούλου. Γαργαλιάνων. Π. Σταθόπουλος. Αλεξ. Ζάννης ‘Ορέστης Ρωσάκης. Βασιλική Ζάννη, ‘Ελευθερίας ‘Αγέρι, Πρ. Κριθαράς, Γ. Χωραΐτης, Ματωμένο Δαφνόκλαδο. Ι. Οικονόμου, Νίκη-Γ. ‘Αγγελόπουλος. Δαφνοστερής ‘Ηρας, Γ. Μιχαλόπουλος. Ευαγγελία Πετροπούλου. Π. Παπαχριστοφίλου, Δ. Γαϊάναρος, Δ. Δημάκης, Σικελία Κωνσταντακοπούλου, Ι. Τζαβέλλας, Ι. ‘Αναγνωστόπουλος. ‘Αναστ. Κοκκώσης, Αιμιλία Δημάκη. Πατρών ‘Ανδρείος Εύζωνος. Γερ. Δρακόπουλος. Βρεσθαίων. Κ. Κασσίνικος. ‘Αγ. Θεοδώρα. Π. ‘Ιωάννου. Κορίνθου. Μαρία Ι. Γεραρή. Ναυκλίου. Κλ. Κατοπούλης.

Βυλοκάστρου: Γ. Πυρρής. **Μαμπίνης:** Θ. Οικονόμου. **Κυκαρισσίας:** Κωνστ. Βλάχος. **Τριπόλεως:** Δανάη Μενεξή, Ν. Μανδρόνης, ‘Αλ. Σανδόπουλος, ‘Αθ. Σύριος, Δ. Σωτηρόπουλος, Κ. Βασιλόπουλος, Βασιλική Κούραλη, ‘Αν. Καραφωτίς, Λύρα ‘Ορφείος. Θάνος Θανούκος, Κούλα Σταυροπούλου, Π. Ταγκαλάκης, Ν. Καντιάνης, Λουκάς, Μπίσας, Γ. Τσέρτος, Ν. Σάρκος, Γ. ‘Αθανασόπουλος. **Λιγούδισης:** Π. Πλακοκέφαλος. ‘Αναστασία Πλακοκέφαλου, ‘Αργους, Δ. Κοδαντζής, ‘Αγ. Καμπούρος, Εύχη της Μάνας. **Σπάρτης:** Π. Σαμπατάκος, Β. Παπαδόπουλος, (‘Αγοράζετε χαρτιά Λύσεων από το Βιβλιοπωλείον Κ. Στασινάκη προς λεπτά 10 έκαστον φύλλον). **Γυθείου:** Κ. Παπαζαχαρίου, ‘Ιωάννα Δ. ‘Αρχ. Ν. Λουμάκος, Ι. Φιλιππέκος, Δ. Νικολόπουλος. **Λαυρείου:** Πικίνα Σοδόκου, Λέλλα Κασσιμάτη, ‘Αγγελική Καραγεώργου. ‘Αντ. Τσελώνης, Γ. Λουραμπόπουλος. ‘Αννα Χαχάλη, Σικολέττα Βλάχου. ‘Αθηνα Χαχάλη, Στ. Νυχάς. Ι. Ρουβινέτης,

‘Εκ τούτων έκέρδιαν οι: **Π. Μαισίλης** (10 διάφορα τεύχη Καλλιτέχνου). **Σιδηρά Μισραχία** (2 τόμους ‘Ανεύδωτων Παραόχου), **Γ. Χωραΐτης** (μίαν τριμήνον Σύνδρομην). **Π. Σαμπατάκος** (Είς Χειμών εις τους Πάγους, Βέρον) και **‘Αγ. Μπαλακάκης** (ένα τεύχος του Καλλιτέχνου).

ΑΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 46ου ΦΥΛΛΟΥ

1) Κ Υ Μ Α
Γ Δ Ω Ρ
μ ω ρ α
Α ρ α ψ

2) Μάιος — Αίμος.

3) ‘Οξείαν εις τό: ‘Αραβική
περισπωμένην εις τό: γ λ ω σ σ α.

ΤΑΣ 3 ΑΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: ‘Αθηνών: ‘Αγ. Μιχαηλίδης, Τελευταία Σπαρτιατίς, Σιδηρά Μισραχία, Ταυγέτη, Σαραντάπορος, Π. Σπανός, Στυλ. Χριστοφίδης, Ι. Χαριτάκης. **‘Αμαρουσίου:** Β. Ματθόπουλος. **‘Αγ. Θεοδώρα:** Π. ‘Ιωάννου. **Σπάρτης:** Π. Σαμπατάκος. **Λιγούδισης:** Περ. Πλακοκέφαλος. **Γυθείου:** Ν. Λουμάκος, ‘Ελένη Λουμάκου. **Γαργαλιάνων:** Ευαγγελία Πετροπούλου, ‘Αθ. Κοκκώσης, ‘Αγαθή Οικονόμου, Δ. Δημάκης, Σικελία Κωνσταντοπούλου. **Ματωμένο Δαφνόκλαδο,** Γ. Χωραΐτης, ‘Ελευθερίας ‘Αγέρι, Πρ. Κριθαράς, Ι. Τζαβέλλας, Βασιλική Ζάννη, ‘Αλεξ. Ζάννης. **Τριπόλεως:** Ευαγ. Οικονομόπουλος. Α. Σύριος, Φειδ. Συλλιμνιώτης. **Κυκαρισσίας:** Κ. Βλάχος. Βόλου: Γ. και Ι. Μουχάκος.

‘Εκ τούτων έκέρδιαν οι: **Π. Σπανός** (10 διάφορα τεύχη του «Καλλιτέχνου»). **Ευαγ. Οικονομόπουλος** (‘Ανεύδωτα Παραόχου τόμ. 2).

ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΥΟ ΑΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: ‘Αθηνών: Δ. Μπομπότης. Α. Δροσόπουλος. Κωνσταντίνος Παλαιολόγος. Δοξασμένη ‘Ελλάς, Παύλος Μελάς, Ν. Κουτσιθέλης. **Τριπόλεως:** ‘Αθ. Τσώλης, Δανάη Μενεξή, Σπυρ. Σταυροπούλος, Κούλα Σταυροπούλου, Λύρα του ‘Ορφείος, ‘Ανδρ. Καραφωτίς, Λουκάς Μπίσας, Βόλου: ‘Εκατόμβη Σαραντάπορου Κ. Βαρθαρέσος. Πύργου: ‘Ανδρ. Μαγιόπουλος. **Πατρών:** ‘Ανδρείος Εύζωνος. **Γαργαλιάνων:** Γ. Μιχαλόπουλος. **Χαλκίδος:** Ζωίτσα Μιχαήλ. **Βρεσθαίων:** Κ. Κασσίνικος.

‘Εκ τούτων έκέρδιαν δια κλήρου οι: ‘Ανδρείος Εύζωνος (μίαν τριμήνον συνδρομήν), **Λουκάς Μπίσας** (Είς χιμών εις τους πάγους Βέρον δεδεμένον).

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΑΥΣΙΗΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: **Τριπόλεως:** Π. Ταγκαλάκης. **Λευκωσίας:** Πολιτικός ‘Αστήρ. **‘Αθηνών:** Γ. Καρβούνης.

‘Εκ τούτων έκέρδιος δια κλήρου ή: **Π. Ταγκαλάκης** (έν τεύχος του «Καλλιτέχνου»).

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

Αγαπητά μου ανήψια,

Ίδου και η εικόνα του τρίτου σκύλλου μου, η καλύτερα της σκύλλας μου, διότι είναι σκύλλα αυστή και όχι σκύλλος.

Το όνομά της από-τελείται από τέσσαρα γράμματα και είναι όνομα ελληνικό, διότιμένα δεν μ'αρέσουν τα Ντώγκ, Πρίς κτλ.

Θά έρρασθήτε όπως και εις τας προηγούμενας μας μαγικας εικόνας, διά να εύρετε το όνομά της. Δηλαδή θά παρατηρήσετε τα διάφορα αντικείμενα της εικόνας: σύννεφα, καλύ-

θην, αριθμόν, ξύλα, σκονί κλπ. και αφού από κάθε λέξιν πάρετε από ένα γράμμα, θά σχηματίσετε ένα συνηθέστατον όνομα με το όποιον ονομάζομεν τίς σκύλλες. Αναμένω τας απαντήσεις σας μέχρι της 25 'Ιουλίου. Δώρα θά δώσω 1) ένα "Αλμπουμ διά καρτ-ποστάλ, 2) 5 τεύχη του Καλλιτέχνου, 3) μίαν τρίμηνον συνδρομήν, 4) ένα «Είς χειμών εις τους πάγους Βέρνα, 5) ένα τεύχος του Καλλιτέχνου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Αίνιγμα.

Κάτοικος ένδοξου κράτους είμαι, όπως έχω, αν μ' άφίσης, Στόν βυθόν του Έλλησπόντου κείμαι, αν το τελικόν μουσούσης.

N. Γερασις

2. Κυβόλεξον

+++ Να συμπληρωθούν οι σταυροί ούτως ώστε να ανα-
 ++ Δ ++ γινώσκωνται οριζοντίως και καθέτως τρεις λέξεις.
 +++ Φαίδων Τσαγκάρης

3. Άπροσδόκητον

Ποία πόλις της Ελλάδος είναι στρογγυλή.

K. Κωνσταντόπουλος

Αποτελέσματα 3ου Διαγωνισμού Διηγήματος.

Βραβεύεται το διήγημα του Σαραντάπορου με 10 τεύχη του Καλλιτέχνου. Έπαινούνται τα διηγήματα των: Φιλοποί-
 μενος Μαντοπούλου και Γ. Οικονομάκη. Κατόπιν έρχονται τα διηγήματα των έξης: Σιδηράς Μεραρχίας, Σ. Περιμένη, Τελευταίας Σπαρτιάτιδος, Ήλ. Γεωργιάδ, Έμ. Κατατζά, Ταυγέτης, Αθ. Βεκιάρη, και Δοξασμένης Ελλάδος.

Τα υπόλοιπα ήταν όλα άτυχη. Το βραβευθέν διήγημα του Σαραντάπορου, έλλειπει χω-
 ρου, θά δημοσιευθή εις το προσεχές φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Συγχαίρω εκ καρδίας όλα τα καλά μου ανήψια τα όποια κατά τας εξετάσεις των προήχθησαν εις ανωτέρας τάξεις ή έλαβον άπολυτήριον.

Πιστεύω να αρχίση από του προσεχούς φύλλου ή δημοσι-
 ευσις της Έλληνοπούλας των Γαλιτσιών Αϊσός του δραμα-
 τικού συγγραφέως και διδασκάλου κ. Γεωργίου Κορβη. Λέγω πιστεύω, διότι αναμένομεν από ημέρας εις ημέραν τίς φωτο-
 γραφίες της. Τί ευτυχισμένα άπου είναι τόρα τα δύο παιδά-

κια της Αϊσός ο Σελήμ και ή Χαννίτσα, ο Κωνσταντίνος και ή Έλευθερία, όπως ονομάσθησαν τόρα άπου έβαπτίσθη-
 σαν εις το χωριό τους το Καζακλάρ με τον παπούλη τους, τήν γιαγιά τους και τους άλλους των συγγενείς!

Έπειδή εις μερικούς Συλλόγους ανεφύησαν διαφωνίαι περί του ποίος πρέπει να κρατή την σφραγίδα του Συλλόγου, ο πρόεδρος ή ο γραμματέως, τους πληροφορούμεν ότι ή σφρα-
 γίς ανήκει εις τον πρόεδρον. Ο Γραμματέως ενεργεί κατ' έντολήν του Προέδρου, κρατεί την αλληλογραφίαν του Συλ-
 λόγου, το μητρώον, το βιβλίον των Συνεδριάσεων κλπ. και συνυπογράφει όλα τα έγγραφα, τα όποια ο Σύλλογος στέλλει.

Έπίσης απαντώ εις όλους γενικώς όσοι μου ζητούν δι-
 πλώματα και άπόδειξις ότι τόρα δεν έχομε τοιαύτα, θά έτοι-
 μάσομεν όμως γρήγορα.

Όταν δε έτοιμασθώσι θά το άναγγείλωμεν διά του Πε-
 ριοδικού.

Ζητούνται δραστήριοι αντιπρόσωποι του Συλλόγου «Έ-
 θνικός Άγών». Άποτανητέ: Π. Φιλιπακόπουλον, Στρα-
 τοκλέους 25 Πάτρας.

Αθ. Βεκιάρη, σε εύχαριστώ διά τας ενεργείας σου. Τα
 35 φύλλα κάμνουν δρ. 3,60 και ή έτησια συνδρομή δρ. 6,
 ώστε είναι διαφορά, και τούτο διότι ο συνδρομητής δεν πλη-
 ρώνει τίποτε διά τους διαγωνισμούς, προς δε ή άπόδειξις
 του είναι λαχείον.

Άήλωσις. Κατατίθενται εις το Ταμείον της Χήρας όσα
 χρήματα μου στέλλονται κατά λάθος. Π. χ. ένας συνδρομη-
 τής μου στέλλει λ. 50 διά να του έχρινω ψευδώνυμον, του
 όποιου δικαιοῦται δωρεάν ένας άλλος αγοραστής μέσα εις
 χαρτί Δύσεων αγοραστών βάλλει και 10 λεπτον γραμματσή-
 μον κλπ. Τοιαύτα μικροποσά ουτε να τα επιστρέφομεν, ουτε
 να απαντώμεν κάθε τόσο δυνάμεθα δι' αυτά.

Έγκρίνονται τα ψευδώνυμα: Διάβολος Ευδότης (Α.Μ).

Σας ασπάζομαι ή θεία σας Καλή.

ΒΟΥΛΓΑΡΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑ

Ο Βούλγαρος έπέρασε,
 μαύρες όχιές σφυρίζουν
 και πλημμυρούν βρωμόμυγες
 κι' όλα τα μαγαζιάζουν.

Ο Βούλγαρος έπέρασε
 και ξεφονίζουν τόσοι:
 ποιός από τέτοιον λυτρωτή
 θάλθη να μάς γλυτώση.

Ο Βούλγαρος έπέρασε,
 ο Τάρταρος τον ξεράσε
 στον κόσμο σαν και πρώτα.

Τά πάντα καταισχύρονται
 και μέσ' στην πλάσι χύνονται
 φαρμακωμένα χνώτα.

Μέσ' στους βρόντους και στις φλόγες,
 του πολέμου του μεγάλου,
 που πυριφλεγής σαλπίζει,
 και το πυρ της Αγγιάλου
 μίσιους πυρ αναρριπίζει.

Ξετινάξετε, φωνάζω,
 με πολέμου νέου μένος,
 της Άρκουδας την προβιά,
 κι' από τούτης την σκλαβιά
 ξεσκαλωώσετε το Γένος.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ